

udrede, saa maa man komme til at spørge sig selv: Staaer dette nu i Forhold til de Udgifter, som vi for Diebliffet have, og som vi kunne vente i en nær Fremtid at ville faae, udenfor hvad Statskassen bidrager? Der troer jeg nu ikke, at man alene, som den ærede sidste Taler meente, kan holde sig til de Udgifter, som vi have udredet fra den 16de Marts 1851 indtil nu, men jeg troer, at man tillige maa tage i Betragtning, hvorledes man antager — det er Noget, som man kun kan antage —, at Forholdet vil stille sig i Fremtiden. Naar man gaaer ud fra, hvorledes det stillede sig med Hensyn til disse Udgifter i Begyndelsen, da vi modtog de disse Heste af Staten — thi af Staten have vi modtaget dem — da var Forholdet dette, at det ikke var vanskeligt at faae Hestene ud for en langt mindre Priis end den, her er sat, ja at vi endog saa kunde være tjente med det Bidrag, som Statskassen gav, uden at Kommunernes Hartkorn behøvede at styde Noget til. Men Erfaringen har viist, at dette ikke varede længe; om det nu er, fordi Krigsbestyrelsen senere har stillet større Forbringere, eller det er, fordi de private Mænd ikke ret have opfattet, hvilke Pligter der som Udbrere eller som Foderværter — i hvilken Egenkab de nu indtraadte — paahvilede dem, skal jeg lade usagt; men som Forholdet stiller sig paa de Steder, hvor jeg er kjendt, rettes nu Forbringerne til Communerne med Hensyn til Hesteudredningen langt høiere end tidligere. Før var det ikke vanskeligt, ja, jeg kan endog sige, at det var let, at faae private Mænd til at overtage Heste paa deres eget Ans og Tilsvær, til i Et og Alt at overtage Communens Pligter og Rettigheder for et vist Antal Aar, Noget, som i den senere Tid har viist sig at være meget vanskeligt og paa mange Steder uopnaaeligt indenfor en Betaling, som man kan ansee for nogenlunde rimelig. Udfigterne stilles jo altsaa saaledes, at der ingen Sandsynlighed er for, at de Udgifter, der nu paahvile Communerne som Hesteudbrere, eller, om man vil, som Foderværter, ville aftage, men

de ville snarere stige. Jeg antager endog, at de efter den nye Hærplan ville stige paa Grund af den Maade, hvorpaa vort Rytteri nu er ordnet. Paa Grund af den nye Ordning af Rytteriet, hvorpaa vi nu ere staaede ind, maa man væsentlig betragte dette Forhold saaledes, som om man har opgivet at holde Linierytteri og kun holder Rytteri, der bliver brugt til en mere bevægelig og hurtig Tjeneste. Hvis dette nu forholder sig saaledes, saa er det sandsynligt, at Krigsbestyrelsen for at opnaae dette Formaal maa være mere streng i sine Forbringere med Hensyn til Udredningen af Heste og maa fordrø lettere Heste, hvilket Communerne er mindst tjent med. Jeg mener derfor, at der er rimelig Udsigt til, at de Byrder, vi for Diebliffet have med Hensyn til Udredningen af Heste, ikke ville aftage, men endog voxe paa Grund af de større Forbringere, som jeg anseer det for sandsynligt, at Krigsbestyrelsen maa stille. Jeg troer saaledes ogsaa fra dette Standpunkt betragtet, at det er heldigt, at Mellemværendet mellem Krigsbestyrelsen og Communerne bliver opgjørt. — Naar man nu gaaer ud fra den Forudsætning, at der til enhver Hest, saaledes som Ordningen nu er, ligger 215 Tdr. Hartkorn eller saa omtrent, og dernæst gaaer ud fra, hvad Krigsministeren i Motiverne har anført, at Districtshestene i Gjennemsnit have været til Tjeneste i 7 Aar, hvad man vel kan antage for rigtigt, saa maa man gjøre sig selv det Spørgsmaal, om det ikke er vel høit sat, at Krigsministeren her har forlangt 24 β . pr. Tdr. Hartkorn, hvilket, naar man dividerer 215 Tdr. Hartkorn med Tallet 4, jo vil give en Sum af c. 54 Rd. Det er nu dette Beløb, som Communerne skulle udrede, og dertil maa man lægge de 24 Rd., som Statskassen nu udreder, saa at man faaer en Sum af 78 Rd. om Aaret pr. Hest. Naar man nu spørger, om 78 Rd. om Aaret pr. Hest er det, der i Almindelighed gives i Communerne, deels for Hestens Underhold og deels for dens Remontering, saa maa man indrømme, at Forholdet stiller sig høit forskjelligt